

Uitspraak d.d. 27 mei 1983, rolnr. 15/83 M II

griffie 2015/82

type: ts

HET GERECHTSHOF 's-GRAVENHAGE,

tweede meervoudige belastingkamer;

GEZIEN het arrest van de Hoge Raad der Nederlanden van 21 april 1982, no. 20.949, waarbij op het beroep in cassatie van X te Z de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 26 mei 1981 betreffende hem opgelegde naheffingsaanslag in de omzetbelasting over het tijdvak 1973 tot en met 1977 is vernietigd met verwijzing van het geding naar het Gerechtshof te 's-Gravenhage ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in meervoudige kamer met inachtneming van dit arrest:

GEZIEN de overige stukken van het geding, waaronder:

- een afschrift van voormelde uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam en van evengenoemde arrest van de Hoge Raad,
- de na de verwijzing van het geding – en nadat het Hof aan partijen de gelegenheid had geboden zich nog schriftelijk over de zaak uit te laten – door de Inspecteur op 17 mei 1982 ingediende schriftuur,

GEHOORD op 26 januari 1983 te 's-Gravenhage ter zitting belanghebbende in persoon en zijn gemachtigde, zomede de Inspecteur;

OVERWEGENDE ten aanzien van de feiten, dat het Hof overneemt al hetgeen het Gerechtshof te Amsterdam blijktens voormeld arrest als vaststaande heeft aangemerkt;

OVERWEGENDE dat het Gerechtshof te Amsterdam de uitspraak van de Inspecteur heeft bevestigd op grond van de volgende overwegingen;

“Vaststaat dat belanghebbende in al de jaren waarop de naheffingsaanslag betrekking heeft als ondernemer tegen vergoeding goederen aan derden heeft geleverd alsook hij geen aangifte van verschuldigde omzetbelasting heeft gedaan noch omzetbelasting heeft betaald.

Op grond van de bepaling in artikel 29, lid 2, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen moet daarom het beroep worden afgewezen, tenzij is gebleken dat en in hoeverre de uitspraak onjuist is.

Ook als belanghebbende zou hebben gemeend dat hij op grond van de zogenoemde kleine-ondernemersregeling vóór 1976 geen belasting verschuldigd was, dan nog had hij aangifte moeten doen omdat de inspecteur anders niet kan nagaan of belanghebbende gelijk heeft.

De inspecteur heeft uitvoerig gemotiveerd op elke gronden hij van oordeel is, dat de administratie van belanghebbende niet voldoet aan de eisen welke de Wet daaraan stelt en op welke gronden hij de verschuldigde belasting heeft berekend, Met name mocht de inspecteur aan het feit dat belanghebbende tegen betaling hulp van derden kreeg terwijl die betalingen niet werden geboekt, aan het feit dat belanghebbende in 1974 en 1975 benzine kocht voor diverse auto's waarvan het kenteken in die jaren op naam van derden werd overgeschreven en aan het feit dat in 1977 een inkoopfactuur niet bleek te zijn geboekt, het vermoeden ontlenen dat de administratie geen getrouwe weergave van de werkelijke omzet gaf.

Belanghebbende heeft niet aangetoond dat de bestreden uitspraak onjuist is. Het beroep moet derhalve worden afgewezen”;

OVERWEGENDE dat de Hoge Raad bij het verwijzingsarrest de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam op belanghebbendes beroep in cassatie heeft vernietigd, na ambtshalve te hebben overwogen:

“dat aan de bestreden uitspraak ten grondslag ligt 's Hof's oordeel dat belanghebbende de vereiste aangifte, als bedoeld in artikel 29, lid 2, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen, niet heeft gedaan;

dat uit 's Hof's uitspraak en de stukken van het geding echter niet blijkt dat de Inspecteur aan belanghebbende een aangiftebiljet heeft uitgereikt;

dat derhalve de bestreden uitspraak, als niet naar de eis der wet met redenen omkleed, niet in stand kan blijven en verwijzing moet volgen;

Overwegende dat voorts nog opmerking verdient dat het Hof de vraag of de administratie van belanghebbende voldeed aan de daaraan door de wet gestelde eisen niet zelf ten volle heeft onderzocht, zoals tot de taak van het Hof behoorde, doch het Hof zijn oordeel dienaangaande heeft doen afhangen van het oordeel van de Inspecteur;

Overwegende ten slotte dat het verzoekschrift van de Inspecteur als dagtekening van het aanslagbiljet vermeldt 20 december 1975, doch het zich onder de stukken van het geding bevindende afschrift van het aanslagbiljet als datum daarvan 27 november 1979 vermeld;”;

OVERWEGENDE dat de Inspecteur naar aanleiding van 's Hogen Raads arrest zijn standpunt nader heeft toegelicht bij de in de aanhef vermelde schriftuur, ingediend 17 mei 1982, welke inhoud als te dezer plaatse ingevoegd moet worden aangemerkt;

OVERWEGENDE dat bij de behandeling van de zaak na verwijzing nog het volgende is komen vast te staan:

Over de periode waarop de naheffingsaanslag betrekking heeft, heeft de Inspecteur aan belanghebbende geen aangiftebiljet uitgereikt.

Het aanslagbiljet is gedagtekend 20 december 1978. De vermelding van een andere dagtekening op het zich onder de stukken van het geding bevindende afschrift van het aanslagbiljet berust op een typefout.

OVERWEGENDE dat partijen aan hun eerder gegeven uiteenzettingen ter zitting nog het navolgende hebben toegevoegd:

de inspecteur: uit het verzoekschrift volgt dat de administratie van belanghebbende niet voldoet aan het bij of krachtens artikel 34 van de Wet op de omzetbelasting 1968 bepaalde, zodat ingevolge artikel 36 van deze wet artikel 29, lid 1 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen van overeenkomstige toepassing is;

belanghebbende: ik bestrijd dat mijn administratie niet aan de gestelde eisen voldoet;

OVERWEGENDE OMTRENT HET GESCHIL:

dat de Inspecteur heeft gesteld dat bij een in juni 1979 bij belanghebbende ingesteld boekenonderzoek slechts wat losse bladen zijn aangetroffen waarop tellingen van inkopen en ontvangsten voorkwamen, dat geen geldadministratie aanwezig was, evenmin als aantekeningen omtrent privé-opnamen en dat de door belanghebbende in rekening gebrachte omzetbelasting niet afzonderlijk werd geboekt;

dat de Inspecteur aan deze door hem gestelde tekortkomingen van belanghebbendes boekhouding de gevolgtrekking heeft verbonden dat belanghebbende niet heeft voldaan aan de verplichtingen gesteld in artikel 34 van de

Wet op de omzetbelasting 1968 – hierna: “de Wet”- in verbinding met artikel 31 van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968;

dat belanghebbende de voormelde bevindingen niet althans onvoldoende heeft bestreden en tegenover de gemotiveerde ontkenning daarvan door de Inspecteur niet aannemelijk heeft gemaakt dat bijhouding van een in- en verkoopadministratie alsmede een kasadministratie heeft plaats gevonden welke aan de daarvoor gestelde eisen voldoet;

dat de Inspecteur naar het oordeel van het Hof terecht voormelde gevolgtrekking aan meergenoemde bevindingen heeft verbonden en eveneens terecht van oordeel is dat zulks medebrengt dat het beroep met toepassing van artikel 36 van de Wet in verbinding met artikel 29, lid 1, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen dient te worden afgewezen, tenzij zou blijken dat en in hoeverre de uitspraak onjuist is;

dat belanghebbende niet heeft aangetoond dat de naheffingsaanslag zoals deze bij de bestreden uitspraak is verminderd, onjuist is;

RECHTDOENDE:

BEVESTIGT de uitspraak, waarvan beroep.

Aldus vastgesteld in raadkamer op 27 mei 1983, door A. Vonk Noordegraaf, vice-president, L.F. Ploeger, raadsheer en A. Vreeswijk, raadsheer-plaatsvervanger, in tegenwoordigheid van mr. J.W. baron van Knobelsdorff, waarnemend griffier.

Van Knobelsdorff

Vonk Noordegraaf

Aangetekend aan
partijen verzonden:

14 JULI 1983